

Jesenji izveštaj 2007.

Dragi prijatelji životinja,

Iako sam već preko 20 godina u Srbiji, još uvek mi smeta ovdašnji mentalitet. Možda se sećate Nile, šarplaninke sa odsečenim ušima, o kojoj sam pisala u letnjem izveštaju da sam mogla da joj nađem dobar smeštaj u Srbiji.

Nilu nije bila ni mesec dana kod novih vlasnika, kada je velikom brzinom ušao kod nas na salaš jedan auto. Vrata su se otvorila i čovek je izbacio Nilu iz auta. Ne treba mu, ona ne može da dobije mladunce. Ja sam čoveku kada sam predavala Nilu sasvim jasno rekla da je Nilu, kao i svi ostali psi, koje dajemo, sterilisana. Očigledno mi nije verovao ili nije znao šta zapravo znači sterilizacija. Ali kada je spoznao da od Nile neće moći da dobije mladunce, koje bi mogao da prodaje, nije više imao koristi od nje.

Tako sam ponovo izgubila komadić vere u ljude, jer sam ovu porodicu poznavala godinama i znala da „dobro“ drže životinje.

„Dobro“ je u Nilinom slučaju značilo „ne na lancu“. Od simpatije ili naklonosti nije bilo očigledno ni traga.

Nilu

S obzirom na to da je pritisak na naš azil velik i da smo upravo ovog leta morali da uzmemo puno novih životinja. Udomljavanje u Srbiji je veoma teško pošto nismo zadovoljni kako se drže životinje (po dvorištu umesto u kući, na lancu umesto da su slobodni...). Kada bi htela da udomljam po našim strogim švajcarskim kriterijumima, u ovoj zemlji skoro da ne bih mogla da udomim ni jednu životinju.

U Zrenjaninu je drugačije. Tamo se može udomiti oko 400 pasa godišnje u gradu i okolini. Ali se i tamo životinje vraćaju u azil. Za razliku od zapadne

Evrope ovde se traže pre svega veliki psi kao što su rotvajleri, ovčari, i šarplaninci, koji, kako je poznato, nisu uvek laki i jeftini za držanje. To što mogu da zahtevaju je malo: bez držanja na lancu, dovoljno hrane i (možda) malo maženja?!

Zbog toga je sterilisanje kuja jedini način da se spreči neželjeno rađanje štenaca.

Te četiri koze koje smo u junu preuzeli (vidi Letnji izveštaj) zajedno sa konjem Tašijem i dve svinje, svi su bili bolesni kada su stigli. Dvoje od njih je umrlo. Dvoje drugih smo mogli da oporavimo tako da je koza, koja je već bremenita došla kod nas, donela na svet dva zdrava jareta. Sada su srećna porodica i svaki dan zajedno idu na veliku livadu.

Mama koza
i njeni
jarići.

Naravno da se naši posetioci „bacaju“, a pre svega deca, sa puno oduševljenja na njene dve bebe. Mali mužjak se zove Zvončić i miljenik je svih. Čim se neko približi, on počinje da doziva i trči mu u susret da se mazi. Iako su mu oba roditelja krupne koze, a njegova sestra iste starosti je već značajno veća, Zvončić je majušan.

Vera Junker i mali Zvončić.

S obzirom na to da je naš azil beznadežno pretrpan i da su sve štale sa konjima zauzete, naš konjić Šajen stanuje kod koza. Možda se sećate našeg prolećnog izveštaja:

Šajen je bio ciganski konj koji je pao na ulici i nije mogao više da ustane. Kod nas je došao izgladneo i potpuno iscrpljen. Od tada se sasvim oporavio i već se malo i ugojio. Šajen je izuzetno miran i umiljat. Ali je očigledno nenamerno stao na Zvončića tako da mu je slomio nogu. S obzirom na to da je veoma mlad, sigurno će se brzo oporaviti.

Šajen

Taši, kobila, koja je zajedno sa porodicom Zvončića došla kod nas, u početku se teško prilagođavala. U međuvremenu se zbližila sa Nimfom, nekadašnjim konjem preponašem, i sada su nerazdvojni. Nimfa je već stara i malo mršavija. Ima problema pri jelu s zubima i uopšteno je malo nestabilna. U Tašiju je pronašla dobrog zaštitnika. On nadzire i čuva svoju Nimfu kao dete.

Taši (levo) sa svojom voljenom Nimfom.

Bečej, posle Zrenjanina, drugo prihvatilište za životinje, je završeno i već je u junu počelo sa radom. Zvanično otvaranje će biti u septembru.

Bojana, predsednica društva za zaštitu životinja u Bečeju, koji upravlja prihvatilištem zajedno sa gradom, je pristupila svojim novim zadacima puna elana i sa čvrstim ubedenjem da u „njihom“ centru nijedna životinja neće morati da bude uspavana.

Eutanazija je za puno ljudi ovde još tabu. Pokazuje se delom i na snažnim reakcijama sa kojima moram da se suočavam od početka rada prihvatilišta u Zrenjaninu. Upravo me jako napadaju zaštitnici životinja i zatrpavaju lažima i odvratnostima. Cinično je da oni mene napadaju za nešto što uopšte ne radim, ali neko mora biti kriv za to što grad radi (mora da eutanazira pse). Najlakše je napasti meni a mnogo teže grad. Svi zaboravljaju koliko smo pasa spasili iz kontejnera od sigurne, mučne smrti. Još uvek se hiljade životinja jednostavno izbacuje na ulice, kao smeće. To nikome nesmeta, što se takve životinje ne mogu snalaziti na ulicama, gde umiru na najstrašnije načine, za njih bi humana eutanazija bila sreća.

Za ovog stidljivog psa na deponiji smeća u Žablju nema nade. Bez uspeha smo pokušali da ga uhvatimo. Tužni smo morali da ga prepustimo njegovoj teškoj sudbini...

Za mene je izuzetno bolno da vidim životinje kako tako naokolo lutaju, a da ne mogu da im pomognem. Često su previše plašljivi. Oni bivaju pregaženi, upucani, umiru od gladi i žeđi ili se smrzavaju i uglavnom umiru polako i mučno. Ali imajući u vidu veliku količinu izbačenih životinja potpuno nerealno je pomioći svima.

Ranije, kada su psi u šinterajima za ubijanje, još ubijani na užasne načine, jedva da se neko zbog toga potresao. A i danas se jedva neko brine kakve se užasne stvari svakodnevno čine životinjama.

Sigurno da će to potrajati, dok se mišljenja ne promenu.

Tipičan primer je sledeći:

Jedna stara žena više nije želela svog psa. Komšija ga je nagurao u džak i bacio ga. Ali pas je uspeo da se oslobodi i otrčao je staroj ženi nazad. Ponovo je pozvala komšiju a on je rekao: „Ovaj put se sigurno neće vratiti“. Slučajno je jedan mladić bio prisutan i upitao je kako može da bude siguran. Komšija je hteo da okači psa. Mladić se sažalio na psa i odneo ga u prihvatilište u Zrenjaninu, gde je imao šansu da nastavi da živi.

Grupa pasa na otvorenom u prihvatilištu u Zrenjaninu.

Jedina nada u ovoj priči su mladi ljudi. Zbog toga je edukacija upravo u školama veoma važna.

Drago nam je da smo mogli da izgradimo već treći prostor za medvede, koji je napravljen uz našu pomoć, ovog puta u malom zoološkom vrtu u Indiji, između Novog Sada i Beograda.

Tamo su živela dva mrka medveda od njihovog najranijeg detinjstva u prostoru od oko 3 x 8 metara. Odmah pored je gladovao par azijskih crnih medveda u kavezu od 2.8 x 3 metara. Kod tako malog prostora nije postojala ni mogućnost odvojenog prostora, gde bi se medvedi mogli držati za vreme čišćenja kaveza. A s obzirom na to da se medveda ljudi plaše, dobila sam na

moju primedbu da medvedi ne izgledaju dobro, sledeći odgovor: „nisu videli metlu“, što bi na srpskom značilo da nikada nije zaista očišćeno.

Par mrkih medveda u njihovom starom kavezu u zoološkom vrtu u Indiji.

Oba mrka medveda su dobila prostor 20x35 metar, sa pećinom za spavanje i kanalom sa vodom koji je uvek pun. U poređenju sa starim kavezom ovaj izgleda idilično, iako nema veze sa životom u prirodi.

Oba azijska medveda su mogla da se presele u ipak veći nekadašnji kavez mrkih medveda. Nažalost naša finansijska situacija ne dozvoljava trenutno dalje veće investicije. I novi prostor mrkih medveda smo mogli samo zahvaljujući priložima naših vernih sponzora i saradnje vlasnika zoološkog vrta da realizujemo.

Jedan od azijskih medveda u starom kavezu u zoološkom vrtu u Indiji.

I vama, dragi prijatelji životinja, želim da na ovom mestu celim srcem zahvalim za vašu takođe u poslednjim mesecima velikodušnu i vernu podršku.

Zahvaljujući vašoj podršci, mogli smo da pomognemo ova četiri medveda i puno drugih životinja. I kada mi svakodnevni problemi dođu skoro preko glave, veoma mi znači da znam da vas imam kao podršku.

Srdačni pozdravi od svih nas,

M. Burkner

i životinje